

Gierik 38, juni 1993

Deen Engels

MIST

tijdens de mist werd je
steeds vager en schimmiger
we liepen hand in hand
maar je vingers glipten weg.

bij het licht van een
tegemoetkomende auto heb ik
nog gekeken of ik je zag
maar de mist had je opgeslokt.

ook toen het helder werd
bleef je spoorloos
pas door een floers van tranen
zag ik je weer.

je klamme ijskoude vingers
hielden me af van het vragen
naar wat er gebeurd was
van toen tot nu.

TIJDSEFFECT

met haar tanden bloot
oogt ze prettig
maar hoe schat ik de tijd in?
velen ontbladeren
door een orkaan een slag
een tegenslag
gevoellozen kunnen veel aan
de rest is kwetsbaar
vraag het de korrosie
of de woestijn.

Emiel Willekens

Nooit zo koning
als toenmaals bekleed
met kostbaar koninklijk laken
gekroond
in het bijzijn van allen
gekroond
met goud en karton

Geen heerste weidser
dan de koning heerst
over woonkamer
trappenhuis en gang

Zo rechtvaardig
ben ik later
nooit meer geweest

BRIEF

Aan jou
aan het meisje van toen
ik schrijf je maar weer eens
Geen brief Een brief heeft geen zin:
Onbestelbaar Woorden geregen
op een rij
Dit is wat anders
Dit is een bericht
Waarvandaan ook Waarheen ook
geen mens die het weet
Maar voor jou

Die hier bevend zit te schrijven
ben ik is een ander een
weet-ik-wie maar ik ben het
ik ben het wel niet
en weet niet precies wie
die woorden zit te schrijven
na datum na hun uur
op papier dat verloren ging
verloren gelegd is voorgoed
en dat met al de rest
met al de rest versta je
verloren versta je
maar voor jou
die het leest
en die het weet

en mij laat gaan doet doorgaan
en schrijven en doen

en zonder zin en toch
en maar weer eens

Je loopt hem op straat
niet langer tegen het lijf
de telefoon blijft onbeantwoord
brieven komen er nog wel
- maar minder -
Ik weet (hoe zou ik niet)
hoe hij nu heet: dof
en weemoed en nimmermeer
en ijle Al is zijn stem
nog hoorbaar (bedachtzaam
de woorden goed overwogen)
zoals laatst nog
samen reizend in steden
waar hij nooit geweest is
en toch opduikt
of gewoon meekomt
niet lastig of moeilijk
maar zomaar
zoals ik al zei gewoon
als altijd als een vader
en ik toon hem de straten
spel de namen
en hij maar knikken
gewillig overal meegaan
auto's en trams rijden
gewoon door hem heen
En ik maar doorgaan uren
dat ik hem niet kwijtspeel
dat hij niet wegloopt
hem vraag met hem praat
hem toespreek en niet los
niet loslaat

Een ding ben ik bang voor
Als ik weg ben
ben ik bang
dat hij doodgaat.

Danny Franck

SIGNALEN

Met de tijd worden ook signalen aangevoerd:
een roos bloeiend in late sneeuw,
de graanbrand die niet ten einde woedt.

Het scherpe teken van gevaar
past als een mantel om onze schouders.
Wij worden geen woorden meer gewaar,
alleen de schimmel van technocraten
in het vacuüm van een stelsel.

VERHAAL VAN HET LAND

Aandachtig bekleedt hij zijn verhalen.

Licht hangt soms ongenood aan de ramen:
de kinderen zingen van louter leven.

De vrouw plukt aardbeien van de volle tuin.
In die voorbijgaande uren
streeft de man naar de belofte van water.

Dan bindt hij de vrouw aan het land,
haar oogleden uit zwart graan gesneden.
Haar lispelende tong vertolkt
de eierzucht van het geslacht dat ze brengt.

Liever is hem de dag,
het wurgend gevecht van zon om land
en het uitzien over stervende velden,
als kon hij weer kind zijn
aan de voedende zenuwpieken
van wat geleefd was.

ONBESCHAAMD GEDICHT

Ik ben het licht dat bij valavond
nog wat in de tuinen rondhangt,
zacht brekend van de schaduwen
afscheid neemt en wat weent.

Ik ben het licht dat aan haar raam
om aandacht smeekt, op de blanke
schalen van haar huid reflecteert
en als de dood is voor gordijnen.

Ik ben het licht dat in haar ogen
valt, onbeschaamd de kamer
ordenen gaat en het zich behaaglijk
maakt, bij haar thuis komt.

Steven Stevens

WAT BETREFT DE DICHTER

Dylan
langzaam geboren
tussen drukkend Godslicht
en de schuimende Welshe luchten
met meeuwen en knagende wormen groeit hij
schrijvend voelt hij ieders weeën
door zich gaan
in zijn snijdende eenzaamheid zoekt hij
de hitsig voortstuwende kracht
die hem bijtend langzaam
dodend gadeslaat
Thomas

DAAR

Daar. temidden van velden en bomen
En, vergeten van 't zompige gewoel

Worden tussen voorheen onbekenden
Achteloos, toch schijnbaar, banden gesmeed
Aan welke afgunstigen zich storen, en
Gaandeweg ontrimpelt zich het water.

OVERWEGING

Ontbrekende ogen staren je onderzoekend aan
Purend doorheen het waas dat je ervoor optrok.
Voor jou liggen koel vragend en bevelend
Pen en papier onder je trillende handen.
Uit het zout en salpeter vormt zich een spiegel
Waarin je kijkt zonder
iets meer te zien dan jezelf.
Ben jij wel diegene die je ons beweert te zijn?
Hier ben je nu alleen met jezelf en je testament
Dat je neerschrijft, enkel maar voor jezelf
Je leven nadert z'n einde,
en wat heb je bereikt?
Hier onder de aarde ontdoe je je van het stof
En houdt enkel je reinste eigenheid over.
Je wikt en weegt alles waarrond je stond.
Het licht uit de spiegel brandt je
soms in de ogen
Maar je zet door want je weet waarheen je wil.
Je keert niet terug naar waar je was ingeslagen
En gaat dan blindelings de weg naar het licht.